ਦੱਤਤਰਾਯਾ @ ਦੱਤਾ ਅੰਬੋ ਰੋਕੜੇ

ਬਨਾਮ

ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ

(2015 ਦਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1110-1111)

21 ਫਰਵਰੀ, 2019

[ਐਨ. ਵੀ. ਰਮਾਣਾ, ਦੀਪਕ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ

ਇੰਦਰਾ ਬੈਨਰਜੀ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860: ਐੱਸ.ਐੱਸ. 302, 376(2)(f), 377, 363, 364, 367 ਅਤੇ 201 r/w ss. 3,4,5 (i) (l) ਅਤੇ (m) ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਆਫ ਚਿਲਡਰਨ ਫਰਾਮ ਸੈਕਸੁਅਲ ਔਫੈਂਸ ਐਕਟ, 2012 - ਨਾਬਾਲਗ ਬੱਚੇ ਦਾ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ - ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ - ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ - ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲ - ਹੋਈ: ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਧੂ-ਨਿਆਇਕ ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਦੇ ਨਾਲ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ - ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਸੀ - ਵੀ ਹੈ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਯੋਜਨਾਬੰਦੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਕਤਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੋਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕੇਸ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਨਾ ਤਾਂ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਾਲਾਤ ਘਟਾਏ ਗਏ ਸਨ - ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਅਤਿ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਕੋਈ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਮਾਜ ਜਾਂ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ

ਅਰਥਪੂਰਨ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 235 (2) ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ.- ਇਸਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਘਿਨਾਉਣੇ, ਵਿਦਰੋਹੀ, ਘਿਣਾਉਣੇ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਆਫੀ ਦੇ ਉਸਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਉਮਰ ਕੈਦ ਕੱਟਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ - ਸਜ਼ਾ/ਸਜ਼ਾ - ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ - ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਡ, 1973 - ਐੱਸ. 235(2)

ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਡ, 1973:

ਐੱਸ. 235(2) - ਦਾ ਘੇਰਾ - ਆਯੋਜਤ: ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਧੀਨ। 235(2) ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ ਵਿੱਚ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ - ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ। 235(2) ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਰੱਖ ਕੇ, ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ - ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੇ ਮੁੱਦੇ ਨਾ ਵੀ ਹੋਣ। ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ - ਸਜ਼ਾ/ਸਜ਼ਾ।

ਸਜ਼ਾ/ਸਜ਼ਾ:

ਉਮਰ ਕੈਦ - ਕੈਦ ਦੀ ਲੰਬਾਈ - ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ - ਰੱਖੀ ਗਈ: ਇਹ ਕੈਦ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਮਰ ਕੈਦ - ਕੈਦ ਦੀ ਲੰਬਾਈ - ਰੱਖੀ ਗਈ: ਉਮਰ ਕੈਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਕੈਦ।

ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ

ਫੜੇ ਗਏ: 1. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ PW-12 ਅਤੇ PW18 ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ PW-10 ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ PW ਨੰਬਰ 4 ਅਤੇ 5 ਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ PW18 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਗੈਰ-ਨਿਆਇਕ ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਸਮੇਤ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਰਿਪੋਰਟਾਂ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਲੈਬਾਰਟਰੀਆਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ, ਸਾਬਕਾ. ਨੰਬਰ 22 ਤੋਂ 25 ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਸ.25 ਵਿਚ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਥੈਲੇ ਅਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਖੂਨ ਦਾ ਡੀਐਨਏ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਹੁੰਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੂਨ ਦੇ ਡੀਐਨਏ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਕ ਹੀ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਹਨ। ਔਰਤ ਮੂਲ. ਅੰਡਰਵੀਅਰ (ਬਰਮੂਡਾਸ) 'ਤੇ ਖੋਜੇ ਗਏ ਵੀਰਜ ਦੇ ਡੀਐਨਏ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ, ਪੀੜਤ ਦੀ ਬੈੱਡਸ਼ੀਟ, ਯੋਨੀ ਦੇ ਫੰਬੇ ਅਤੇ ਗੁਦਾ ਦੇ ਫੰਬੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਰਦ ਮੂਲ ਦੇ ਇੱਕ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਹਨ। ਡੀਐਨਏ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੀੜਤਾ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 3, 4 ਅਤੇ 5 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302, 376 (2) (ਐਫ), 377 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। [ਪਾਰਾ 85, 86 ਅਤੇ 96] [322-ਬੀ-ਈ; 324-ਜੀ]

2.1 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪਰਾਧ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਸੀ। ਪੀੜਤ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। [ਪਰਾ 122] [336-E]

2.2 ਇੱਕ ਪਰਿਪੱਕ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਦੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਬਲਾਤਕਾਰ ਖਤਰਨਾਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਕਿਸੇ ਭੜਕਾਹਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਨਾ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ। ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਨੇਕ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਨਿੱਜੀ ਬਚਾਅ ਦੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਹੋਰ। ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਾਬਾਲਗ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਸੀ। [ਪਾਰਾ 125, 126 ਅਤੇ 127] [337-ਬੀ-ਡੀ]

2.3 ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਮ ਘੁੱਟਣ, ਸਿਰ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਜਿਨਸੀ ਹਮਲੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ 5 ਸੱਟਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਿਨਸੀ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਘੁਸਪੈਠ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਵ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। [ਪਾਰਾ 128 ਅਤੇ 130] [337-E, H]

2.4 ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 5 ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਝੰਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਹਿਸ਼ੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਤਲ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕੰਮ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਦੁਰਲੱਭ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ। [ਪਰਾ 131] [338-ਏ-ਬੀ]

2.5 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੁਰਲੱਭ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਰਮੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜੋ 53 ਸਾਲ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਅਨੁਸਾਰ ਸਬੰਧਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕੋਈ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਹਾਇਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮਾਜ ਸੇਵਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। [ਪਾਰਾ 136 ਅਤੇ 137] [338-G-H; 339-ਏ-ਬੀ]

2.6 ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੌਤ ਦੀ ਅਤਿ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਮਾਜ ਲਈ ਖਤਰਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 138] [339-ਸੀ]

ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1980) 2 SCC 684 – ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।

ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਐਨਸੀਟੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ) (2011) 13 ਐਸਸੀਸੀ 706 ਮਾਛੀ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1983) 3 ਐਸਸੀਸੀ 470: [1983] 3 ਐਸਸੀਆਰ 413; ਸੰਤੋਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਸਤੀਸ਼ਭੂਸ਼ਣ ਬਰਿਆਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (2009) 6 SCC 498 : [2009] 9 SCR 90 ; ਅਜੈ ਪੰਡਿਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (2012) 8 SCC 43 : [2012] 10 SCR 70 ; ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (2013) 3 SCC 294 : [2013] 3 SCR 90 ; ਪੰਛੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂ.ਪੀ. (1998) 7 SCC 177 : [1998] 1 Suppl. SCR 40; ਬੰਟੂ ਬਨਾਮ ਐਮ.ਪੀ. (2001) 9 SCC 615 ; ਅਮਿਤ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (2003) 8 SCC 93 : [2003] 2 Suppl. SCR 285 ; ਰਾਹੁਲ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (2005) 10 SCC 322 ; ਸੁਰੇਂਦਰ ਪਾਲ ਸ਼ਿਵਬਾਲਕਪਾਲ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ (2005) 3 SCC 127 : [2004] 4 Suppl. SCR 464 ; ਮੁਕੇਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਐਨਸੀਟੀ) ਅਤੇ ਹੋਰ (2017) 3 SCC 717 ; ਮੁਹੰਮਦ. ਮਨਾਨ @ ਅਬਦੁਲ ਮੰਨਨ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ 2019 ਏਆਈਆਰ 2934 ਹਾਰੂ ਘੋਸ਼ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ (2009) 15 SCC 551 : [2009] 13 SCR 847 ; ਲਹਿਣਾ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ (2002) 3 SCC

76 : [2002] 1 SCR 377; ਰਾਜੇਂਦਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਰਾਓ ਵਾਸਨਿਕ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਸੀਆਰਐਲ) ਨੰਬਰ 306-307 2013 - 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

3.1 ਸੈਕਸ਼ਨ 235(2) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਸਿਰਫ਼ ਰਸਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 235(2) ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। [ਪਾਰਾ 103 ਅਤੇ 105] [327-ਈ; 329-ਡੀ]

ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1976) 4 SCC 190 : [1977] 1 SCR 229; ਡਗਦੂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (1977) 3 SCC 68 : [1977] 3 SCR 636 - 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ।

3.2 ਚਾਹੇ ਇਹ ਮੁੱਦੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹੋਣ, ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੱਥ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਧਾਰਾ 235(2) ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਦਾਲਤ. ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 235(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਸਾਰਥਕ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸ

ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। [ਪਾਰਾ 139, 140 ਅਤੇ 141] [339-D-G]

4. ਕੈਦ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਲਈ ਕੈਦ ਹੈ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਕਸਰ 14 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦੀ ਕੈਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੋਟ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਘਿਨਾਉਣੇ, ਵਿਦਰੋਹੀ, ਘਿਣਾਉਣੇ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕੱਟਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। [ਪਾਰਾ 143 ਅਤੇ 144] [340-ਏ-ਸੀ]

ਮੁੱਲਾ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂ.ਪੀ. (2010) 3 SCC 508 : [2010] 2 SCR 633 - 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ

(1980) 2 SCC 684	ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕੀਤਾ।	ਪੈਰਾ 99
(2011) 13 SCC 706	'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 100
[1977] 1 ਐਸਸੀਆਰ 229	'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 103
[1977] 3 ਐਸਸੀਆਰ 636	'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 104

[1983] 3 ਐਸਸੀਆਰ 413 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 106

[2009] 9 ਐਸਸੀਆਰ 90 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 107

[2012] 10 SCR 70 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 108

[2013] 3 SCR 90 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 109

[1998] 1 ਸਪਲ. SCR 40 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 110

(2001) 9 SCC 615 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 111

[2003] 2 ਸਪਲ. SCR 285 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 112

(2005) 10 SCC 322 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 113

[2004] 4 ਸਪਲ. SCR 464 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 114

(2017) 3 SCC 717 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 115

2013 ਦਾ ਆਰ.ਪੀ. (ਸੀਆਰਐਲ) ਨੰਬਰ 306-307 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 118

2019 ਏਆਈਆਰ 2934 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 118

[2009] 13 SCR 847 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ 119

[2002] 1 SCR 377 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ ੧੨੧॥

[2010] 2 SCR 633 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪੈਰਾ ੧੪੩

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ : 2015 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1110-1111

2013 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1202 ਅਤੇ 2013 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਕਨਫਰਮੇਸ਼ਨ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 6 ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਫ ਨਿਆਂਇਕ ਦੇ 21/24/25.03.2015 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ।

ਗੌਰਵ ਅਗਰਵਾਲ, ਅੰਸ਼ੂ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਹਿਮਾਂਸ਼ੂ ਅਗਰਵਾਲ, ਕੁ. ਪਿਓਲੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਨਿਸ਼ਾਂਤ ਰਮਾਕਾਂਤਰਾਓ ਕਟਨੇਸ਼ਵਰਕਰ, ਅਨੂਪ ਕੰਡਾਰੀ, ਐਡਵ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ.

ਵੱਲੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ

ਇੰਦਰਾ ਬੈਨਰਜੀ, ਜੇ.

1. ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ 2013 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1202/2013 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੇਸ ਨੰ.6 ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਨਿਆਂਇਕ ਦੇ 21/24/25-3-2014 ਦੇ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 302, 376(2)(f), 377, 363, 364, 367 ਅਤੇ 201 ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਧਾਰਾ 3, 4, 5(i) (l) ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। (m) ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ, 2012 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਪੋਕਸੋ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ।

2. ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਘਿਣਾਉਣੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੂਜੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ) ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਕੋਪਾਰੀਗਾਓਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਸੇਨਾ ਦਫਤਰ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਓਮ ਸਾਈਂ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 3 ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ 10 ਸਾਲ ਅਤੇ ਦੋ ਬੇਟੀਆਂ 7 ਸਾਲ ਅਤੇ 5 ਸਾਲ ਸਨ। ਕ੍ਰਮਵਾਰ.

3. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। 22.1.2013 ਨੂੰ PW 2 ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੁਪਹਿਰ 2.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਘਰ ਪਰਤਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਧੀ, ਪੀੜਤਾ, ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਪੀੜਤ ਨੇੜੇ ਹੀ ਕਿਤੇ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੁਪਹਿਰ 2.15 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਕੰਮ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਾਮ 4.30 ਤੋਂ 5.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮੋਬਾਈਲ ਫੋਨ 'ਤੇ ਅਵਘੜੇ ਮਾਮਾ ਦਾ ਕਾਲ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੀੜਤ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀਡਬਲਿਊ 2 ਘਰ ਪਰਤਿਆ ਅਤੇ ਪੀੜਤਾ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਮੋਬਾਈਲ 'ਤੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ।

4. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ, ਪੀਡਬਲਯੂ 2, ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾ ਨੇ ਕੋਪੜੀਗਾਂਵ, ਵਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸਨਪੜਾ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤਾ ਦੀ ਭਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਪੀੜਤ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਏਪੀਐਮਸੀ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਗੁੰਮਸ਼ੁਦਗੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ।

5. ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਪੀੜਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਪਹਿਰ 2.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਗਨ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹਿਲਜੁਲ ਦੇ ਪਏ ਦੇਖਿਆ।

6. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਬਾਈਲ ਤੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਲੜਕੀ (ਪੀੜਤ) ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹਿਲਜੁਲ ਦੇ ਪਈ ਹੋਈ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ

ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਮੁੰਬਈ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਏ, ਜਿੱਥੇ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਨੇ ਪੀੜਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ 'ਮ੍ਰਿਤਕ' ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ।

7. ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖੇ। ਪੀੜਤ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਮੋਢਿਆਂ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਪੱਟਾਂ 'ਤੇ ਲਾਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੀੜਤਾ ਦੀ ਯੋਨੀ ਅਤੇ ਗੁਦਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮ ਸਨ। ਏ.ਪੀ.ਐਮ.ਸੀ. ਥਾਣੇ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਜੋ ਕਿ ਜਾਂਚ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਆਏ ਸਨ, ਦੇ ਨਾਲ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਏ.ਪੀ.ਐਮ.ਸੀ. ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾ ਕੇ ਮੁਢਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਏ.ਪੀ.ਐਮ.ਸੀ. ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 120/2013 ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਟੇਸ਼ਨ।

8. ਪੀੜਤ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਯੋਨੀ ਅਤੇ ਗੁਦਾ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਖੂਨ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। 23.1.2013 ਨੂੰ ਡਾ: ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਠਾਕੁਰ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਡਾ: ਭੂਸ਼ਣ ਜੈਨ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਇਆ। ਡਾ: ਭੂਸ਼ਣ ਜੈਨ ਨੇ ਵੀ ਗੁਪਤ ਅੰਗ, ਗੁਦਾ, ਅੱਖ ਦੇ ਢੱਕਣ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਖੇ। ਉਸ ਨੇ ਡੀਐਨਏ ਮੈਪਿੰਗ ਅਤੇ ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤਾ ਦਾ ਖੂਨ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰਾਣੂਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਯੋਨੀ ਅਤੇ ਗੁਦਾ ਦਾ ਸਵਾਬ ਵੀ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ। ਨਮੂਨੇ ਰਸਾਇਣਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਲਈ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ।

9. ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ 48) ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾ: ਭੂਸ਼ਣ ਜੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੀੜਤ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਮ ਘੁੱਟਣ, ਸਿਰ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਜਿਨਸੀ ਹਮਲੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਡਾ: ਭੂਸ਼ਨ ਜੈਨ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਪੰਜ ਸੱਟਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਿਨਸੀ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਘੁਸਪੈਠ ਨਾਲ ਸੰਭਵ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਨ।

10. ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ 23.1.2013 ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। PW 26 ਦੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਨ। 23.1.2013 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 7.15 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਉਸ ਸਥਾਨ ਦਾ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਐਕਸ. 30) ਜਿੱਥੇ ਮ੍ਰਿਤਕ

ਪੀੜਤ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਪਰਸ਼ੂਰਾਮ ਮਹਾਦੂ ਠਾਕੁਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 10) ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਸਰਫ ਐਕਸਲ ਦਾ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦਾ ਬੈਗ ਅਤੇ ਸੀਡੀ ਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਐਕਸ. 30) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਕ ਅਤੇ ਸੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

11. ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਆਸ਼ਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 18) ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਰੁਪੇਸ਼ ਅਤੇ ਮਹਿੰਦਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 19), ਦੋ ਬੇਟੀਆਂ, ਮਨੀਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 20) ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੋਤੇ ਓਮਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸੇ ਦੇ ਕਮਰੇ ਨੰਬਰ 8 ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਮਾਰਤ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਮਕਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਹੈ।

12. ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿਹਲਾ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਪੋਤਾ ਓਮਕਾਰ ਦੁਪਹਿਰ 12 ਵਜੇ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ ਤੱਕ ਸਕੂਲ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

13. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ 22.01.2013 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਸਮੇਂ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪੀੜਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ, ਉਸ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸੇ ਰਾਤ ਕਰੀਬ 2.00 ਵਜੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 23.01.2013 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਆਸ਼ਾ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 18) ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਦੱਸੇ ਕੰਮੋਠੇ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। 24.01.2013 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 07.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ PW 18 ਯਾਨੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤਣਾਅ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

14. 24.01.2013 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 7.30/8.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, PW 7 ਨੇ ਫੈਮਿਲੀ ਡਾਕਟਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਹਾਈ ਸੀ। ਓਮ ਸਾਈਂ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਗੇਜਾਗੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ 15) ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਮਹਿੰਦਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 19) ਸਮੇਤ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣਾ ਮੋਬਾਈਲ ਨੰਬਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਸਬੰਧੀ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

15. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿਚ ਦੋ ਤੋਂ ਚਾਰ ਵਾਰ ਉਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 2004 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਪਿੰਡ ਦੁਧਨੈਲੀ ਵਿਖੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਔਰਤ, ਸੁਵਰਨਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 6) ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਅਟੈਂਡ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਘਟਨਾ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ, ਇਸ ਲਈ, ਪਿੰਡ ਦੁਧਨੈਲੀ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ।

16. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, PW 19 ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਭਿਆਨਕ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਸੀ।

17. 24.01.2013 ਨੂੰ, PW 19 ਨੇ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਗੇਜੇਜ (PW 15) ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 24.01.2013 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ, ਉਕਤ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਗੇਜਾਗੇ, (ਪੀਡਬਲਯੂ 15) ਅਤੇ ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਕਾਂਬਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੇ ਦਫਤਰ ਲੈ ਗਏ। 25.01.2013 ਨੂੰ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਅਕਤੀ

ਦੇ ਕੱਪੜੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਫੁੱਲ ਪੈਂਟ, ਬਰਮੂਡਾ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਨੂੰ ਪੰਚਨਾਮਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਾਬਕਾ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ) 28. 25.01.2013 ਨੂੰ, ਤਫ਼ਤੀਸ਼ੀ ਅਫ਼ਸਰ, ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਭੇਂਗ, 26ਵਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 26) ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਦੀ ਟੀਮ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ। ਪੰਚਾਂ, ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਟੀਮ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ, ਨਿਸ਼ਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 20) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ।

18. ਸੋਫੇ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਕੁਸ਼ਨ ਕਵਰ, ਫਰਸ਼ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ ਬੈੱਡ-ਸ਼ੀਟ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਾੜ੍ਹੀ, ਸਾਰੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੋਏ, ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ। 25.01.2013 ਨੂੰ ਹੀ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਡਾਕਟਰ ਟਾਂਬੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ 8) ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। 26.01.2013 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੰਚਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਓਮ ਸਾਈਂ ਨੇੜੇ ਮਲਬੇ 'ਚੋਂ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦਾ ਬਾਰਦਾਨਾ, ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਸੰਤਰੀ ਰੰਗ ਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਕਾਲੀ ਪੈਂਟ ਬਰਾਮਦ ਹੋਈ। ਇਮਾਰਤ.

19. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਪੀੜਤ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ 27.01.2013 ਨੂੰ, ਵਿਨੋਦ ਅਤੇ ਸੰਜੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਚੌਥੇ ਅਤੇ 5ਵੇਂ ਗਵਾਹ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ੀ ਅਫ਼ਸਰ, ਭੇਂਗ (ਪੀਡਬਲਯੂ 26) ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 22.01.2013 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 10ਵੇਂ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਮੀਟਿੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। PW 10), ਪਰਸ਼ੂਰਾਮ, ਜੋ ਕਿ ਓਮ ਸਾਈਂ ਬਿਲਡਿੰਗ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 15 ਫੁੱਟ ਦੂਰ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਪੁਲਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਮ 4.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਇਕ ਪਾਰਕਿੰਗ ਸ਼ੈੱਡ ਹੇਠਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ ਬੈਗ ਚੁੱਕੀ ਪੌੜੀ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਬੈਗ ਪਾਰਕਿੰਗ ਸ਼ੈੱਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ।

20. PW 4 ਅਤੇ PW 5 ਨੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਰਤਨਾਂਜਲੀ (PW 21) ਦੁਆਰਾ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਜਾਂਚ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਬੈਗ ਨੂੰ ਲੇਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੈਗ ਪੰਚਨਾਮਾ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੈਕੇਟ (ਐਕਸ. 35 ਅਤੇ ਐਕਸ. 36) ਵਿੱਚ ਪੈਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ 4 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 5 ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬੈਗ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸੇ ਬੈਗ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੇਨ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

21. ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 29.01.2013 ਨੂੰ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਮੁੰਬਈ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਹਸਪਤਾਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ 16) ਵਿੱਚ ਕੈਜ਼ੂਅਲਟੀ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਡਾ. ਠਾਕੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾ. ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਏ ਦੋ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਡੱਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਖੂਨ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ, ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਡੱਬਿਆਂ ਵਾਲੇ ਪੈਕੇਟ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕੀਤਾ, ਸ਼ਨਾਖਤੀ ਫਾਰਮ ਭਰਿਆ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਫੋਟੋ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਨਾਖਤੀ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

22. ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੱਪੜੇ, ਚਿੱਟੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦਾ ਬੈਗ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕੱਪੜੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖੂਨ ਵਾਲੀ ਸੀਲਬੰਦ ਬੋਤਲ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਵੀਰਜ, ਵਾਲ ਅਤੇ ਨਹੁੰ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਪੀੜਤਾ ਦਾ ਖੂਨ, ਵਾਲ, ਨਹੁੰ, ਯੋਨੀ ਦਾ ਸਵੈਬ ਅਤੇ ਐਨਲ ਸਵੈਬ ਵੀ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਭੋਂਗ (ਪੀਡਬਲਯੂ 26) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੀ.ਐਨ.ਏ. ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਬੈਗ 'ਤੇ ਮਿਲੇ ਖੂਨ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸੰਤਰੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰੋਂ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਸਾੜ੍ਹੀ-ਕਮ ਬੈੱਡ-ਸ਼ੀਟ ਡੀ.ਐਨ.ਏ. ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ। ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਡੀ.ਐਨ.ਏ. ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅੰਡਰਵੀਅਰ (ਬਰਮੂਡਾ ਪੈਂਟ) 'ਤੇ ਵੀਰਜ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਯੋਨੀ ਸਵਾਬ ਅਤੇ ਐਨਲ ਸਵੈਬ ਦਾ ਡੀ.ਐਨ.ਏ. ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ।

23. ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 363, 364, 367, 377, 302, 201 ਅਤੇ 376 ਜਾਂ ਵਿਕਲਪਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ 376(2)(f) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ ਐਕਟ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਪੋਕਸੋ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3, 4 ਅਤੇ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦਾ ਬਚਾਅ ਇਨਕਾਰ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਸੀ।

24. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ 27 ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਬੇਲੋੜੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਕੇ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਗਵਾਹ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 1) ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ 23.1.2013 ਨੂੰ ਤੜਕੇ 3.20 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਬੜੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਭਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੰਗਾ ਪਿਆ ਪਾਇਆ। ਉਸਦੇ ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ. ਉਹ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹਿਲਜੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਪੀੜਤਾ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਮੁੰਬਈ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਨੇ ਪੀੜਤ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਮੋਢਿਆਂ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਪੱਟਾਂ 'ਤੇ ਲਾਲੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਗੁਪਤ ਅੰਗ 'ਚ ਖੂਨ ਸੀ ਅਤੇ ਯੋਨੀ 'ਚ ਜ਼ਖਮ ਸੀ। ਗੁਦਾ ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸਹੀ ਸੀ। PW-1 ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ: -

ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਪੈਕੇਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਕਾਲਾ ਧਾਗਾ ਹੈ (ਆਰਟੀਕਲ 1 ਅਤੇ 1A ਵਜੋਂ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਪੈਕੇਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰਫ ਐਕਸਲ ਪਾਊਡਰ ਦਾ 1.5 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ ਦਾ ਪਲਾਸਟਿਕ ਬੈਗ ਹੈ (ਆਰਟੀਕਲ 2 ਅਤੇ 2A ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ)।

ਇੱਕ ਪੈਕੇਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੀਡੀ ਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (ਆਰਟੀਕਲ 3 ਅਤੇ 3A ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਪੈਕੇਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਤਰੀ ਰੰਗ ਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸ ਨੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ। (ਆਰਟੀਕਲ 25 ਅਤੇ 25A ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ)

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੀਲਬੰਦ ਪੈਕੇਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਹਾਫ ਪੈਂਟ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਨੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪੈਂਟ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ। (ਆਰਟੀਕਲ 24 ਅਤੇ 24A ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ)

25. ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਧੀ, ਪੀੜਤਾ, ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਅਰੁਣ ਪਵਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਵਰਕਰ ਅਰੁਣ ਪਵਾਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ ਹਟਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

26. ਦੂਜੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2), ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਾਲੇ ਧਾਗੇ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਨੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਅਰੁਣ ਪਵਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਅਤੇ ਅਰੁਣ ਪਵਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

27. ਤੀਜਾ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 3) ਇੱਕ ਪੰਚਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪੰਚਨਾਮੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਧਾਗੇ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਪੈਕਟਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ

ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਉਸਨੇ ਪੀੜਤਾ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਵੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਕੌਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

28. ਚੌਥੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 4) ਜੋ ਕਿ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਕੋਪਰੀਗਾਂਵ ਵਿਖੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਵਪਾਰਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸੀ। 22.1.2013 ਨੂੰ ਉਹ ਪਰਸ਼ੂਰਾਮ ਠਾਕੁਰ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਦਫਤਰ ਕੋਪਰੀਗਾਂਵ ਵਿਖੇ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਫਤਰ 'ਚ ਉਸ ਦੇ ਦੋਸਤ ਸੰਜੇ ਗੋਵਾਰੀ ਅਤੇ ਐਰੋਲੀ ਨਿਵਾਸੀ ਦੇਵੀਦਾਸ ਦਲਵੀ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ, ਸੰਜੇ ਗੋਵਰੀ ਅਤੇ ਦੇਵੀਦਾਸ ਦਲਵੀ ਉਕਤ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸ਼ੈੱਡ ਹੇਠਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ੈੱਡ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪਾਸਿਓਂ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਬੈਗ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਾਰਕਿੰਗ ਸ਼ੈੱਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਬੁੱਢਾ ਆਦਮੀ ਛੋਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਰਮੂਡਾ ਪੈਂਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਨੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਹ ਨੰਗੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਦੇਵੀਦਾਸ ਦਲਵੀ ਅਤੇ ਸੰਜੇ ਗੋਵਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪਰਸ਼ੂਰਾਮ ਠਾਕੁਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਪਰਸ਼ੂਰਾਮ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੜਕੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ 22.1.2013 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ।

29. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੀ ਉਸਨੇ ਪਰਸ਼ੂਰਾਮ ਠਾਕੁਰ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 22.1.2013 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੈਗ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ੈੱਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰਸ਼ੂਰਾਮ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਫਿਰ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। 27.1.2013 ਨੂੰ, ਇਹ ਗਵਾਹ ਸੰਜੇ ਗੋਵਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਵੇਂ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗਿਆ, ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਦੇਖਿਆ, ਉਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

30. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 7.2.2013 ਨੂੰ, ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 8.2.2013 ਨੂੰ ਇਹ ਗਵਾਹ ਸੰਜੇ ਗੋਵਰੀ ਅਤੇ ਦੇਵੀਦਾਸ ਦਲਵੀ ਦੇ ਨਾਲ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਔਰਤ ਨਾਲ ਤਲੋਜਾ ਜੇਲ੍ਹ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਬੈਗ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।

31. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇੱਕ ਬੈਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੇ ਗਏ ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਬੈਗ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 23 ਏ ਅਤੇ 23 ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਰਮੂਡਾ ਪੈਂਟ ਦੀ ਵੀ ਉਹੀ ਪੈਂਟ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਰ੍ਹਾ 'ਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੈਗ ਵਾਲੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸੇ ਦਿਨ ਥਾਣੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ।

32. 5ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ ਸੰਜੇ ਕਮਲਾਕਰ ਗੋਵਰੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ 5) ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 4 ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਗਈ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਬੈਗ ਦੀ ਵੀ ਉਹੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲੇਨ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਥੈਲੇ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਪਾਸੇ ਛਪੇ ਵਰਣਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ “ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਵ੍ਹਾਈਟ ਸ਼ੂਗਰ ਸਲਫਿਟਨ ਜਵਾਹਰ ਸ਼ੂਗਰ ਹੁਪਾਰੀ ਕੋਲਹਾਪੁਰ (ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ) ਇੰਡੀਆ ਐਸ-30 ਸੁਕਰੋਸ 50 ਕਿਲੋਗ੍ਰਾਮ। 3 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ 2009-2010 ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ”। ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ ਚਿੱਟੇ ਬੈਗ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਚਿੱਟੇ ਬੈਗ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਨੂੰ ਚਿੱਟੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਬੈਗ ਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ।

33. 6ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 6), ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਸਨੀਕ ਦੁਧਨੇਲੀ, ਤਾਲੁਕਾ ਮੁਰਬਾਦ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਠਾਣੇ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨੂੰ ਨਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਲ 1998 ਯਾਨੀ ਮੌਜੂਦਾ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 15 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ

ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਰਾਤ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਪਿੰਡ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ।

34. 7ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 7), ਇੱਕ ਹੋਮਿਓਪੈਥਿਕ ਡਾਕਟਰ, ਨੇ 24.1.2013 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 7 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬੇਚੈਨੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤਣਾਅ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਚਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਐਸੀਡਿਟੀ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਦਵਾਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦਾ ਸਬੂਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ, ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

35. 8ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 8) ਤੇਰਾਨਾ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ, ਸਰਜਰੀ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਸੋਸੀਏਟ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 25 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਉਹ ਨਵੀਂ ਮੁੰਬਈ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਜਨਰਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਕਾਲ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਲੀਸ ਨੇ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਜਾਂਚ 'ਤੇ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਠੀਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਗੁਪਤ ਅੰਗ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਜੋ ਕਿ ਜਣਨ ਹੈ, ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਪਰ "ਦੁਵੱਲੀ ਅੰਡਕੋਸ਼ ਦਾ ਵਾਧਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ"। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਜਣਨ ਦਾ ਆਕਾਰ ਆਮ ਸੀ. ਜਣਨ ਅੰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟੈਸਟੀਕੂਲਰ ਰਿਫਲੈਕਸ ਆਮ ਸੀ. ਲਿੰਗ ਦੀ ਸੁੰਨਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਮੇਗਮਾ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਸੀ। ਜਿਨਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਚਾਰਿਤ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸਨ. ਗਲਾਸ ਲਿੰਗ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ.

36. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਝਲਕ ਅਤੇ ਸਲਕਸ ਧੋਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਧੋਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਬਲਬ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਲੱਡ ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਅਤੇ ਜਾਂਚ

ਲਈ ਖੂਨ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪਬਿਕ ਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਨਪੁੰਸਕ ਸੀ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਵਾਹ ਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰੀਰਕ ਜਾਂਚ 'ਤੇ ਤਾਕਤ ਬਾਰੇ 100% ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

37. 9ਵਾਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 9), ਕਿੱਤੇ ਦੁਆਰਾ ਡਰਾਈਵਰ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪੈਂਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪੀਲੀ ਕਮੀਜ਼, ਨੀਲੀ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਨੀਲੇ ਬਰਮੂਡਾਸ ਲਈ ਪੰਚ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕੱਪੜੇ 25 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 1.45 ਵਜੇ, ਯਾਨੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 48 ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ।

38. 10ਵਾਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 10), ਪਰਸ਼ੂਰਾਮ ਮਹਾਦੂ ਠਾਕੁਰ, ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਲਡਰ, ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਦਾ ਦਫ਼ਤਰ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 23 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 7.15 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪੁਲਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਿਘੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਓਮ ਸਾਈਂ ਨਿਵਾਸ ਨੇੜੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਪੀਡਬਲਯੂ 10 ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਉਹ ਥਾਂ ਦਿਖਾਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਸਰਫ ਐਕਸਲ ਦਾ ਇੱਕ ਬੈਗ ਅਤੇ ਸੀਡੀ ਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਸਰਫ ਐਕਸਲ ਦੇ ਬੈਗ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਕੁਝ ਧੱਬੇ ਸਨ। ਸਰਫ ਐਕਸਲ ਦਾ ਬੈਗ ਅਤੇ ਸੀਡੀ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਕ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਪੁਲੀਸ ਨੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਪੰਚਨਾਮਾ ਦਰਜ ਕਰ ਲਿਆ। PW-10 ਨੇ ਪੰਚਨਾਮਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਸਤਖਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਦੱਸਿਆ।

39. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰਬਰ 4, 5 ਅਤੇ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਦਲਵੀ, 19 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਤੋਂ 22 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। 22

ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ। ਲਗਭਗ 2/2.30 P.M. ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਮ 4.30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੇ।

40. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 26 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਇੱਕ ਪਲਾਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 22 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨਾਲ ਜਬਰ-ਜ਼ਨਾਹ ਕਰਕੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਇੱਕ ਬੈਗ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 4 ਅਤੇ 5 ਅਤੇ ਦਲਵੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜੋ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਬੈਗ ਸੁੱਟੋ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿੰਨੇ ਵਿਅਕਤੀ ਉਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ।

41. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ, 27 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਏ.ਪੀ.ਐਮ.ਸੀ. ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਓਮ ਸਾਈਂ ਨਿਵਾਸ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੇ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 8 ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੀੜਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਉਸੇ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਨੰਬਰ 3 ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤਾ ਦਾ ਘਰ ਓਮ ਸਾਈਂ ਨਿਵਾਸ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਹੈ।

42. ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ PW 4 ਅਤੇ PW 5 ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੈਗ ਸੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ।

43. 11ਵਾਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 11), ਅਰਵਿੰਦ ਮਾਧਵਜੀ ਗਜਾਰਾ ਪੰਚ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮਕਾਨ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 25 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਪੜੀਗਾਂਵ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਓਮ ਸਾਈਂ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਰਾਣੇ ਨੇ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਅਤੇ ਪਾਟਿਲ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਪੰਚ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੰਚ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਪੁਲੀਸ ਉਸ ਨੂੰ ਓਮ ਸਾਈਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਕਮਰੇ ਨੰਬਰ 8 ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈ। ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ। ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਨਿਸ਼ਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

44. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸੀ ਜੋ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਸੋਫਾ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਾਦਰ ਪਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੈੱਡਸ਼ੀਟ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਦੇਖੇ। ਸੋਫਾ ਸੈੱਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਵੀ ਸਨ।

45. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਖੋਜ ਟੀਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਖੂਨ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਰਚਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਸੋਫੇ ਸੈੱਟ 'ਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲਿਬੜੀ ਹੋਈ ਚਾਦਰ, ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਪਈਆਂ ਫਰਸ਼ ਦੀਆਂ ਟਾਈਲਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕ ਕੱਪੜਾ, ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਚਾਦਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸਾੜ੍ਹੀ ਵੀ ਪੈਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਛੇ ਲੇਖ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਛੇ ਲੇਬਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਬੈਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੇਖ ਪੈਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮਕਾਨ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਤਲਾਸ਼ੀ ਦੌਰਾਨ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਨਜ਼ਰ ਆਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਲਈ ਖੁਰਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

46. ਮੁਸਤਕਲੀ ਅਸਗਰਲੀ ਅੰਸਾਰੀ ਨਾਮ ਦੇ 12ਵੇਂ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 12) ਨੇ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਕਾਰਪੇਂਟਰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 26 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ 3.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਏ.ਪੀ.ਐਮ.ਸੀ. ਥਾਣੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮੋਟਰ-ਸਾਈਕਲ ਵਿੱਚ ਪੈਟਰੋਲ ਭਰਨ

ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਮੈਂਡੋਲ ਸੀ, ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਏਪੀਐਮਸੀ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਏਪੀਐਮਸੀ ਥਾਣੇ ਗਿਆ।

ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭੰਗ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੰਚ ਮੋਰ, ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਿਆ, ਉਹ ਵੀ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

47. ਥਾਣਾ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.12 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲੜਕੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਥੈਲੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਬੈਗ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।

48. PW 12 ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਉਸਨੇ ਚਿੱਟੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਪੜੇ ਕੱਢੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ 50 ਤੋਂ 60 ਕਿਲੋ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਹਾਫ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਤਰੀ ਕਮੀਜ਼ ਵਜੋਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ। PW 12 ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੱਪੜੇ ਬੈਗ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੇ ਗਏ ਸਨ।

49. ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 12) ਚਿੱਟੇ ਬੈਗ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪੰਚ ਸੀ, ਬੈਗ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਛਪਾਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

50. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ 13ਵੇਂ ਗਵਾਹ ਡਾ. ਭੂਸ਼ਣ ਵਿਲਾਸਰਾਓ ਜੈਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ 13) ਨੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ:

“(1) 0.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦੀ ਚੌੜਾਈ ਵਾਲੀ ਯੋਨੀ ਦੀ ਪਿੱਛਲੀ ਕੰਧ ਉੱਤੇ ਜਖਮੀ ਜ਼ਖਮ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਡੀਮ ਹਾਈਮਨ 6 ਵਜੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਫਟੇ ਹੋਏ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਖੂਨ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ।

(2) ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਯੋਨੀ ਦੀਵਾਰ 1 x 0.2 ਸੈਂ.ਮੀ. ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਡੂੰਘੇ ਲਾਲ, ਖੂਨ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ।

(3) ਗੁਦਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ 12 ਵਜੇ ਅਤੇ 3 ਵਜੇ 2 x 1 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖੇ ਗਏ ਦੋ ਜ਼ਖ਼ਮ। ਮਿਊਕੋਸਾ ਡੂੰਘੀ ਅਤੇ 1 x 0.5 ਸੈ.ਮੀ. mucosa ਡੂੰਘੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਲਾਲ.

(4) 0.5 x 0.3 ਸੈ.ਮੀ. ਉੱਤੇ ਪਲਕ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਉੱਪਰਲੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਦੋ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਘਬਰਾਹਟ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਲਾਲ.

(5) ਮੱਧ ਖੇਤਰ 2.5 x 1.5 ਵਿੱਚ ਉਪਰਲੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੇਸਦਾਰ ਪਹਿਲੂ ਉੱਤੇ ਅਬਰੇਟਿਡ ਕੰਟਿਊਸ਼ਨ।

51. ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ।

"2. ਅੰਦਰੂਨੀ ਜਾਂਚ 'ਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ 5 x 3 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ 'ਤੇ ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖੂਨ ਨਿਕਲਣਾ ਹੈ। ਲਾਲ ਰੰਗ ਅਤੇ ਮੇਨਿੰਜਸ ਭੀੜੇ ਸਨ। ਦਿਮਾਗੀ ਪਦਾਰਥ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਅਤੇ -ਓਡਮੈਟਸ। ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਪੇਟੀਸ਼ੀਅਲ ਹੈਮਰੇਜਜ਼ ਚਿੱਟੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੋਨੋਂ ਫੇਫੜੇ ਪੇਟੀਸ਼ੀਅਲ ਹੈਮਰੇਜ ਦੇ ਨਾਲ ਭੀੜੇ ਅਤੇ ਸੋਜ ਵਾਲੇ ਸਨ।

3. ਥੋਰੇਸਿਕ ਕੈਵਿਟੀ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰਾ ਤਰਲ ਖੂਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੇਟ ਵਿੱਚ 200 ਸੀ.ਸੀ. ਅਰਧ-ਹਜ਼ਮ ਹੋਏ ਚਾਵਲ, ਦਾਲ ਸਾਬੂ ਜਿਵੇਂ ਭੋਜਨ ਸਮੱਗਰੀ।

ਸਾਰੇ ਆਂਦਰਾਂ ਦੇ ਅੰਗ ਭੀੜੇ ਸਨ।"

52. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡੀਐਨਏ ਮੈਪਿੰਗ ਲਈ ਖੂਨ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਲਈ ਖੂਨ, ਦੋਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਨਹੁੰ ਕੱਟਣੇ ਅਤੇ ਟੋਟੇ ਹੋਏ ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਵਾਲ ਗਰੁੱਪਿੰਗ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸਰੀਰ

ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਕ੍ਰਾਣੂਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਯੋਨੀ ਅਤੇ ਗੁਦਾ ਸਵਾਬ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਰਸਾਇਣਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਲਈ ਖੂਨ ਵੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਅਤੇ ਜਿਨਸੀ ਹਮਲੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੈ।

53. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਕਾਲਮ 17 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਿਨਸੀ ਹਰਕਤਾਂ ਅਤੇ ਯੋਨੀ ਵਿੱਚ ਲਿੰਗ ਦੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਵ ਸਨ। ਪੀੜਤਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਚੁੰਗਲ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਨੰਬਰ 4 ਅਤੇ 5 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸੱਟਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਪੀੜਤਾ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦਬਾਉਣ ਨਾਲ ਹੋਈਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੱਟ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਹੁੰਆਂ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

54. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਖੋਪੜੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸੱਟ ਨੰਬਰ 19 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਸੱਟ ਉਦੋਂ ਲੱਗ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੇਕਰ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਕਿਸੇ ਸਖ਼ਤ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ।

55. PW-13 ਨੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੱਟ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 5 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਤੁਰੰਤ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੱਟ ਨੰਬਰ 4 ਅਤੇ 5 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਵੀ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਨਹੁੰਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਇਨੋਸਿਸ, ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਫੇਫੜਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪੇਟੀਸ਼ੀਅਲ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਤਰਲ ਖੂਨ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣ ਦੇ ਮੁੱਖ ਲੱਛਣ ਸਨ।

56. ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਪੀਡਬਲਯੂ 13 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੋ ਸੱਟਾਂ ਦੇਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਸ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਸੰਭਵ ਸੀ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੈਮਰੇਜ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਨੱਕ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਨਾਲ ਧੂੰਆਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਜਿਰਹਾ ਵਿੱਚ, ਇਸ

ਗਵਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਡੀਐਨਏ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖ਼ੂਨ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖ਼ੂਨ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੀੜਤਾ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ।

57. 14ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 14), ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ, ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੋਤਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਤ 12 ਤੋਂ 6 ਵਜੇ ਤੱਕ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਜਾਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਗੁਆਂਢੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਔਰਤਾਂ ਵੱਲ ਤੱਕਣ ਦੀ ਆਦਤ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਬੁਢਾਪੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸੀਟੀ ਮਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਛੇੜਿਆ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰੱਖ ਕੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਰਹਾ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 25 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 26 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਅਰੁਣ ਪਵਾਰ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਦਾ ਇਹ ਸਬੂਤ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ੰਕੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

58. 15ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 15) ਕ੍ਰਾਈਮ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੇ ਇੱਕ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ 23 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਕੋਪਾਰੀਗਾਓਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਓਮ ਸਾਈਂ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੇ ਹਰੇਕ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੋਬਾਈਲ ਨੰਬਰ ਵੀ ਇਲਾਕਾ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਆਉਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

59. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 24 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਪੀਡਬਲਯੂ 19 ਮਹਿੰਦਰ ਰੋਕੜੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੈ। . 60. ਪੀਡਬਲਯੂ-19 ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 22 ਜਨਵਰੀ 2013 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਤਣਾਅ ਵਿਚ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨੀਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਦੁਧਨੈਲੀ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨੂੰ ਠੇਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 24 ਜਨਵਰੀ 2013 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਹ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੇ ਨਾਲ ਓਮ ਸਾਈਂ ਬਿਲਡਿੰਗ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਗਏ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਬੇਟੀਆਂ ਅਤੇ ਪੋਤਰਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤਣਾਅ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦੁਧਨੈਲੀ ਵਿਖੇ ਇਕ ਔਰਤ ਦੀ ਅਸ਼ਲੀਲ ਹਰਕਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਦਫਤਰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। 25 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-19 ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ।

61. 16ਵੀਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 16), ਡਾ. ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਅਨੰਤ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਖੂਨ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਨਾਖਤੀ ਫਾਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਲਬੰਦ ਡੱਬੇ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਭਰਿਆ ਸੀ, ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਅਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਵਾਲਾ ਸੀਲਬੰਦ ਪੈਕੇਟ ਪੁਲਿਸ ਨਾਇਕ ਬੀ. ਨੰਬਰ 1761 ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸ ਨਮੂਨੇ ਨੂੰ ਕਲੀਨਾ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਲੈ ਗਿਆ।

62. 17ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 17), ਬਾਲਾਜੀ ਫੋਟੋ ਸਟੂਡੀਓ ਨਾਮਕ ਫੋਟੋ ਸਟੂਡੀਓ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਓਮ ਸਾਈ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 8 ਦੀਆਂ

ਤਸਵੀਰਾਂ ਲੈਣ ਗਿਆ ਸੀ। 25 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਪਏ ਸੋਫੇ ਅਤੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲਈਆਂ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਸੋਫੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬੈੱਡ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲਈਆਂ ਜਿੱਥੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਕੈਮਰਾ ਇੱਕ ਡਿਜੀਟਲ ਕੈਮਰਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਫੋਟੋਆਂ ਛਾਪੀਆਂ ਅਤੇ ਮੈਮਰੀ ਕਾਰਡ ਸਮੇਤ ਫੋਟੋਆਂ ਥਾਣੇ ਦੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਫੋਟੋਆਂ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ 350/- ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। PW-16 ਅਤੇ PW 17 ਨੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਸਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ।

63. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ 18ਵੀਂ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 18), ਆਸ਼ਾ ਦੱਤਾਤਰਾਯਾ ਰੋਕੜੇ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਓਮ ਸਾਈਂ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੇ ਕਮਰਾ ਨੰਬਰ 8 ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ, ਦੋ ਧੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੋਤਾ (ਛੋਟੀ ਧੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਜਿਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ)। ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਮੈਂਬਰ ਕੰਮ 'ਤੇ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪੋਤਰੀ ਸਕੂਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 22 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਾਮ 7.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਪੀੜਤ ਲਾਪਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਰਾਤ ਕਰੀਬ 1.00 ਵਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸੌਂ ਗਏ। ਉਸ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੁਪਹਿਰ 2 ਵਜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। 23 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 7.00 ਵਜੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ ਅਤੇ ਪੀੜਤਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। 23 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ 'ਤੇ ਚਲੀ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਅਰਥਾਤ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ ਨਿਸ਼ਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 20) ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਨ ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਾਮ 7.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ। ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨਿਸ਼ਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ 20) ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 23 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਸੌਂ ਗਈ। 24 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਯਾਨੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੰਮ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਗਈ ਤਾਂ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਮ 7.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਚਾਹ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਚਾਹ ਪਰੋਸ ਦਿੱਤੀ। ਚਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ

ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਿਉਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਡਾਕਟਰ ਨੀਲਿਮਾ ਪਵਾਰ ਕੋਲ ਗਏ।

64. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਡਾਕਟਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੀੜਤਾ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਤ 8.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸ. ਪੁਲਸ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਲੈ ਗਈ। 25 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਮਹਿੰਦਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੁਲਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਪੁਲੀਸ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਜੁਰਮ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦਾ ਸਬੂਤ ਇਸ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇਕਬਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੀੜਤਾ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ।

65. 19ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 19), ਮਹਿੰਦਰ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। , ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਵਿੱਚ।

66. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜੇ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਰਜਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੀੜਤਾ ਲਾਪਤਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੀੜਤਾ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਪੁੱਛਗਿਛ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਲਡਿੰਗ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਅਚਾਨਕ ਕੰਮੋਠੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦੁਧਨੈਲੀ ਵਿਖੇ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 25 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਗੁਨਾਹ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਾਨ ਦੀ

ਸ਼ਨਾਖਤ ਧਾਰਾ ਨੰ. 18-ਏ, 19-ਏ ਅਤੇ 20-ਏ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 23 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਉਹ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਬੈੱਡ 'ਤੇ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੇ ਬੈੱਡਸ਼ੀਟ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਗ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੇਖਿਆ। ਬੈੱਡਸ਼ੀਟ ਹਰ 4 ਜਾਂ 5 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਬਦਲੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਦੋ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਸੋਫਾ ਸੈੱਟ ਅਤੇ ਕੁਸ਼ਨ ਦੇ ਕਵਰ ਬਦਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਰ ਦੇ ਫਰਸ਼ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਧੋਤਾ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

67. 20ਵੀਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 20), ਨਿਸ਼ਾ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 25 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਪੁਲਿਸ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਦੇ ਮਾਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸੋਫਾ ਕਵਰ, ਕੁਸ਼ਨ ਕਵਰ, ਬੈੱਡਸ਼ੀਟ ਅਤੇ ਡਸਟਰ ਕੱਪੜਾ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਮਾਹਿਰ ਨੂੰ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸੋਫੇ ਦੇ ਕਵਰ 'ਤੇ ਟਾਈਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਪਾੜੇ ਵਿਚ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਸੋਫਾ ਕਵਰ, ਕੁਸ਼ਨ ਕਵਰ ਅਤੇ ਬੈੱਡਸ਼ੀਟ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਸਾਮਾਨ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁਲਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਏ। ਉਸਨੇ ਫਰਸ਼ ਦੀ ਸਫਾਈ ਲਈ ਸੋਫਾਸੈਟ ਕਵਰ, ਕੁਸ਼ਨ ਕਵਰ, ਬੈੱਡ ਸ਼ੀਟ ਅਤੇ ਡਸਟਰ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਰਮੂਡਾ ਨੂੰ ਵੀ ਪਛਾਣ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਕ ਔਰਤ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੁਧਨੈਲੀ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ। ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਲੋੜੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਭਾਂਡੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੋਫੇ, ਗੱਦੀ ਜਾਂ ਬਿਸਤਰੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਮਾਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਟੈਨਮੈਂਟ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ, ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਲਈ ਖੂਨ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਲਏ ਗਏ।

68. 21ਵੀਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 21), ਰਤਨਾਂਜਲੀ ਰਵਿੰਦਰ ਸਰਨੋਬਤ, ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਟੈਸਟ ਆਈਡੈਂਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਰੇਡ (TIP) ਕਰਵਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਭਗਤ, ਗੋਵਰੀ ਅਤੇ ਦਲਵੀ (PW-4 ਅਤੇ PW-5) ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ। .

69. 22ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 22), AMFC ਥਾਣੇ ਦੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 22 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਉਹ ਰਾਤ 9.00 ਵਜੇ ਤੋਂ ਰਾਤ ਦੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਵੇਰੇ 9.00 ਵਜੇ ਤੱਕ ਕਰੀਬ 9.15 ਵਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗੁੰਮਸ਼ੁਦਗੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਿੱਤੀ। ਕਰੀਬ 2.30 ਵਜੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਥਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਸ਼ਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਏਪੀਐਮਸੀ ਥਾਣੇ ਤੋਂ ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਇਆ ਕਿ ਲਾਪਤਾ ਲੜਕੀ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਕੋਈ ਹਿਲਜੁਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਸ਼ੀ ਨਵੀਂ ਮੁੰਬਈ ਮਿਉਂਸੀਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਹਸਪਤਾਲ (NMMC) ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਉਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਗੁੰਮਸ਼ੁਦਾ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ, ਪੀੜਤ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਆਦਿ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ।

70. 23ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 23) ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖੂਨ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਪਛਾਣ ਦੇ ਨਾਲ ਡੀਐਨਏ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲਿੰਗ ਲਈ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ, ਕਾਲੀਨਾ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਏ ਸਨ।

71. APMC ਥਾਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ 24ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 24) ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨਾਇਕ ਵਜੋਂ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ, ਕਾਲੀਨਾ ਤੋਂ ਡੀਐਨਏ ਕਿੱਟ ਵਾਪਸ ਲਿਆਇਆ ਸੀ।

72. 25ਵਾਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 25), ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਥਾਣੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। 23 ਜਨਵਰੀ 2013

ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 5.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਸ ਨੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ (ਪੀ. ਡਬਲਿਊ. 2) ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ।

73. 26 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ। ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ। PW-23, PW-24 ਅਤੇ PW-25 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

74. 26ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 26), ਸੀਨੀਅਰ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰੇ 3.00 ਵਜੇ ਨਵੀਂ ਮੁੰਬਈ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਥਾਣੇ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 2013 ਦਾ ਜੁਰਮ ਨੰਬਰ 20 ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-26 ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 23 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਲਵੰਡ ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਐਕਸ. 30) ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤ 'ਚ ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਇਕ ਪਵਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ 'ਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 169 ਤਹਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ। 24 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਕੁਝ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ। 25 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ, ਅਪਰਾਧ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਸਟਾਫ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੰਚਨਾਮਾ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਹ ਪੰਚਨਾਮਾ ਤਹਿਤ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨੀਲੀ ਫੁੱਲ ਪੈਂਟ, ਬਰਮੂਡਾ ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ 25 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਟੀਮ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਿਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰੋਂ ਛੇ ਆਰਟੀਕਲ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ ਨੰ: 17-ਏ, 18-ਏ, 19-ਏ, 20- ਹਨ। ਏ, ਅਤੇ 21-ਏ.

75. ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਸ਼ਨ ਕਵਰ, ਫਰਸ਼ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕੱਪੜਾ, ਬੈੱਡ ਸ਼ੀਟ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਾੜੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੇ ਪੈਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਦੇ ਮਾਹਿਰਾਂ ਨੇ ਸੋਫੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਫਰਸ਼ ਦੀਆਂ ਟਾਇਲਾਂ ਤੋਂ ਸੁੱਕਿਆ ਖੂਨ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ। ਮੌਕੇ ਦਾ ਪੰਚਨਾਮਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਸੋਫੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪੀਡਬਲਯੂ-26 ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 25 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਡਾਕਟਰੀ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਵਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ। 26 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦੋ ਪੰਚਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਲਬਾ ਓਮ ਸਾਈਂ ਬਿਲਡਿੰਗ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਵੱਲੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਪੰਚਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ 26) ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਉਕਤ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਮਲਬਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦਾ ਬੈਗ ਕੱਢਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਤਰੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਪੈਂਟ ਮਿਲੀ। ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਪੈਂਟ ਪੀੜਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਸਨ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਮੀਜ਼, ਪੈਂਟ ਅਤੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਬੈਗ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ। ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਪੰਚਨਾਮੇ 'ਤੇ ਪੰਚਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ 'ਚ ਉਕਤ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਕੇ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਲਏ ਗਏ |

76. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 27 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਗਵਾਹ ਦੇਵੀਦਾਸ, ਵਿਨੋਦ ਭਗਤ ਅਤੇ ਗੋਵਰੀ APMC ਥਾਣੇ ਆਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 27 ਜਨਵਰੀ 2013 ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਰਾਜੇਸ਼ ਜੋਸ਼ੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ 17) ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਮੈਮਰੀ ਕਾਰਡ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡੀਐਨਏ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੂਨ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਨੂੰ ਵਿਧੀਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ

ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੀੜਤਾ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ।

77. 27ਵੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ 27), ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਲੈਬਾਰਟਰੀ, ਕਲੀਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਰਸਾਇਣਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਕ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਟੀਮ ਦੇ ਨਾਲ APMC ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ। ਟੀਮ ਕੋਪਾਰੀਗਾਓਂ ਸਥਿਤ ਓਮ ਸਾਈਂ ਬਿਲਡਿੰਗ ਗਈ। ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕੋਠੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਾਲ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਸੋਫਾ ਦੇਖਿਆ। ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੋਫੇ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਕੁਸ਼ਨ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਸ਼ਨ ਕਵਰ 'ਤੇ 1 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਵਿਆਸ ਦੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ। 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਤੱਕ ਲਗਭਗ. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਫੀਨੋਲਫਥੈਲੀਨ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਧੱਬੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਤਿੰਨ ਕੁਸ਼ਨ ਕਵਰ ਜੋ ਕਿ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਸਨ, ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੋਫੇ ਦੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਲੱਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਫੇਨੋਲਫਥੈਲੀਨ ਨਾਲ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ। ਸੁੱਕੇ ਲਹੂ ਨੂੰ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਰਗੜ ਕੇ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਇਕ ਲਿਫਾਫੇ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੋਲੀਥੀਨ ਬੈਗ ਵਿਚ ਪੈਕ ਕਰਕੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਟੀਮ ਨੇ ਖਿੜਕੀ 'ਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲਥਪਥ ਕੱਪੜਾ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਬਟਵਾਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਖਾਟ ਸੀ। ਬਿਸਤਰਾ ਸਾੜੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਾਂਚ ਲਈ ਸਾੜੀ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬਿਆਂ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ। ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਸਨ ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਵੀਰਜ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਟੈਸਟ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਾੜੀ ਦਾ ਢੱਕਣ ਹਰੇਕ ਲੇਖ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੀਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਾਇੰਸ ਲੈਬਾਰਟਰੀ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ IO ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਕੀਤੀ।

78. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀਤਾ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੀਸਰਾ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੰਚਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਧਾਗੇ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਵਾਲੇ ਬੈਗ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ 4ਵੇਂ ਅਤੇ 5ਵੇਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕੋਪਰੀਗਾਓਂ ਸਥਿਤ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਦਫਤਰ 'ਚ ਪਰਸ਼ੂਰਾਮ ਠਾਕੁਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ ਸਨ। ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਇੱਕ ਸ਼ੈੱਡ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ ਪਾਸਿਓਂ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਬੈਗ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਾਰਕਿੰਗ ਸ਼ੈੱਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। . ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬੈਗ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੈਗ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਉਸ ਬੈਗ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

79. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਖਾਮੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਚਿੱਟਾ ਬੈਗ ਲੈ ਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹ ਬੈਗ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੈਗ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਸ਼ਨਾਖਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੀ ਬੈਗ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਿਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਕ ਗਵਾਹ ਨੇ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬੈਗ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਅੱਠ ਸਾਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

80. ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਬੈਗ ਪਾਰਕਿੰਗ ਸ਼ੈੱਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਿਵ ਸੈਨਾ ਦਫਤਰ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ, ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਾਮ 4.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਦੀ ਨੰਗੀ ਲਾਸ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਤ ਕਰੀਬ

2.00 ਵਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਿਲੀ। ਜੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ।

81. PW 6 ਦੇ ਸਬੂਤ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਲਗਭਗ 15 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਨਿਮਰਤਾ ਨੂੰ ਨਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਪੁਲਿਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ।

82. PW7 ਦਾ ਸਬੂਤ ਵੀ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗਵਾਹ, ਹੋਮਿਓਪੈਥਿਕ ਡਾਕਟਰ, ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਤਣਾਅ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਉੱਚਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਐਸਿਡਿਟੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

83. ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ PW 8 ਦੇ ਸਬੂਤ, ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਜਿਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

84. 9ਵਾਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਪੰਚ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਸਨ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ 2 ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ 10ਵੇਂ ਗਵਾਹ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ 4ਵੇਂ ਅਤੇ 5ਵੇਂ ਗਵਾਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਫਤਰ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 22 ਜਨਵਰੀ, 2013 ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।

85. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ PW-12 ਅਤੇ PW-18 ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ PW ਨੰ. 4 ਅਤੇ 5 ਦੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ

ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। PW-10, ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ PW-18 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਾਧੂ-ਨਿਆਇਕ ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

86. ਡਾਇਰੈਕਟੋਰੇਟ ਆਫ਼ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਲੈਬਾਰਟਰੀਆਂ, ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ, ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਭਾਗ, ਵਿਦਿਆਨਗਰੀ, ਕਲੀਨਾ, ਸਾਂਤਾ ਕਰੂਜ਼ (ਪੂਰਬੀ) ਮੁੰਬਈ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸਾਬਕਾ. ਨੰਬਰ 22 ਤੋਂ 25 ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਸ.25 ਵਿਚ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਥੈਲੇ ਅਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਖੂਨ ਦਾ ਡੀਐਨਏ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਹੁੰਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੂਨ ਦੇ ਡੀਐਨਏ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਕ ਹੀ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਹਨ। ਔਰਤ ਮੂਲ. ਅੰਡਰਵੀਅਰ (ਬਰਮੂਡਾਸ) 'ਤੇ ਖੋਜੇ ਗਏ ਵੀਰਜ ਦੇ ਡੀਐਨਏ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ, ਪੀੜਤ ਦੀ ਬੈੱਡਸ਼ੀਟ, ਯੋਨੀ ਦੇ ਫੰਬੇ ਅਤੇ ਗੁਦਾ ਦੇ ਫੰਬੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਰਦ ਮੂਲ ਦੇ ਇੱਕ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਹਨ। ਡੀਐਨਏ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੀੜਤਾ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

87. 6 ਅਤੇ 7 ਜੂਨ, 2013 ਨੂੰ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੱਜ (ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ) ਐਕਟ, ਠਾਣੇ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 363, 364, 367, 302, 201, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੇ 376, 376(2)(f) ਅਤੇ 377 ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ, 2012 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਹਨ।

88. 7 ਜੂਨ, 2013 ਨੂੰ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ:

“1. ਦੋਸ਼ੀ ਦੱਤਾਤਰੇ @ ਦੱਤਾ ਅੰਬੋ ਰੋਕੜੇ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 363, 364, 367, 302, 201 ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 376, 376(2)(f), 377 ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। w ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ

ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ ਦੇ 4 ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5(h)(i), 5(k), (l) (m) ਅਧੀਨ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ।

2. ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਗਲੇ ਨਾਲ ਲਟਕਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਬੰਬਈ ਵਿਖੇ ਮਾਨਯੋਗ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਨਿਆਂਇਕ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ।

3. ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 376, 376(2)(f), 377 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ 5(h)(i), ਅਧੀਨ ਜੁਰਮ 3 ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ। 5(k), (l) (m) ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ।

4. ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 363, 364, 367 ਅਤੇ 201 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ।

5. ਦੋਸ਼ੀ 25.01.2013 ਤੋਂ ਅੰਡਰ ਟਰਾਇਲ ਕੈਦੀ ਹੈ।

6. ਮਾਨਯੋਗ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅਗਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੱਕ ਮੱਦਮੱਲ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।

7. ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮੁਫਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

8. ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 1/2013 ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਮਾਨਯੋਗ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

89. ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਕੇਸ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 2013 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1202 ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ।

90. 2013 ਦੀ ਉਕਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1202 ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 2013 ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 1 ਵਿੱਚ 2013 ਦਾ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਨ ਕੇਸ ਨੰ.

91. 21, 24, 25 ਮਾਰਚ, 2014 ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 376 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜ ਨੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ।

92. ਅਸੀਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

93. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। PW-10 ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ PWs

4 ਅਤੇ 5 ਦੇ ਸਬੂਤ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ।

94. ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂਜ਼ 4 ਅਤੇ 5 ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੈਗ ਲੈ ਕੇ ਕਾਰ ਸ਼ੈੱਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਲੇਨ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ, ਇਹ 22.1.2013 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੀੜਤ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬਾਹਰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਲਗਭਗ 2.00 ਵਜੇ

95. ਮੰਨਿਆ, ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ੱਕੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੈਗ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ. ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਕਿ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਲੁਕਾਇਆ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਲਪੇਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ PW-4 ਅਤੇ PW-5 ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣੇ ਗਏ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੰਨਿਆ, ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਜੇਕਰ ਹੈ ਤਾਂ) ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੇ ਹੋਏ ਬੈਗ ਦੀ ਨੇੜਿਓਂ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੈਗ ਦੀ ਪੀਡਬਲਯੂ 4 ਅਤੇ 5 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਨਾਖਤ 'ਤੇ ਕੋਈ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੀ ਬੈਗ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਛਾਣ ਬੇਤੁਕੀ ਹੈ।

96. ਇਹ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ PW-18, ਆਸ਼ਾ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗੁਨਾਹ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ PW-12, ਇੱਕ ਪੰਚਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਨਿਆਂਇਕ ਕਬੂਲਨਾਮਾ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ PW-18 ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਬੂਤ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, POCSO ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 3, 4 ਅਤੇ 5 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ IPC ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 302, 376(2)(f), 377 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

97. ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

98. ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ (i) ਕੇਸ ਦੁਰਲੱਭ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; (ii) ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; (iii) ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮਾਤਰਾ 'ਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 235(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਣਵਾਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ; (iv) ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੁਰਮ ਦਾ ਕੋਈ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; (v) ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; (vi) ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; (vii) ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਯਤਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਅਤਿਅੰਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾ ਸਕਣ; (viii) ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਖੋਜ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ (ix) ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਜਾਂ ਪੁਨਰਵਾਸ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਮਾਜ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਖ਼ਤਰਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ।

99. ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ 1 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਕਿ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਨਿਯਮ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ "ਬਹੁਤ ਦੁਰਲੱਭ" ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਰਜ ਕਾਰਨ ਬਚਨ ਸਿੰਘ

(ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਅਤਿ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਵਿਗੜਦੀਆਂ ਅਤੇ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਵਿਗਾੜ ਹੋਣਗੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਮਾਜ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਖ਼ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਮਾਨਸਿਕ ਨੁਕਸ ਜਾਂ ਵਿਗਾੜ ਦੋਸ਼ੀ ਆਦਿ ਦਾ

100. ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਐਨਸੀਟੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ) 2 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ: -

"83. ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਨੂੰ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਡੇਵਿਡ ਪੈਨਿਕ ਦੁਆਰਾ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਸਮੀਖਿਆ: ਡਕਵਰਥ (ਪੰਨਾ 104-05 ਦੇਖੋ) ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਨਾਲ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰੋਜਰ ਹੁੱਡ ਅਤੇ ਕੈਰੋਲਿਨ ਹੋਇਲ ਨੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ, 4th Edn ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ। (ਆਕਸਫੋਰਡ) ਨੇ ਵੀ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਅਨੁਪਾਤ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਪੰਨਾ 285)। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਵਿੱਚ "ਦੁਲੱਭ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਰਲੱਭ" ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਮਿਆਰ ਹੈ।

84. ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬੈਰਿਸਟਰ ਐਡਵਰਡ ਫਿਟਜ਼ਗੇਰਾਲਡ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਅਧਾਰਤ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। [ਐਡਵਰਡ ਫਿਟਜ਼ਗੇਰਾਲਡ: ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕਾਨਫਰੰਸ (3-5 ਜੂਨ), ਬਾਰਬਾਡੋਸ: ਕਾਨਫਰੰਸ ਪੇਪਰਸ ਅਤੇ ਸਿਫ਼ਾਰਿਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂੰਜੀ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕਸਰਤ।] ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੂੰਜੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਪਹੁੰਚ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਧਾਰਨਾ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ. ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ

ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ" ਅਤੇ ਫਿਟਜ਼ਗੇਰਾਲਡ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ:

“ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਆਮ ਸਜ਼ਾ ਉਮਰ ਕੈਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿਰਫ 'ਦੁਰਲੱਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ' ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਬੇਮਿਸਾਲ ਘਿਨਾਉਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ, ਰੋਜਰ ਹੂਡ ਅਤੇ ਹੋਇਲ, 4ਵੀਂ ਐਡ., ਆਕਸਫੋਰਡ, ਪੰਨਾ 285 ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।)

86. ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿਚਲੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਵਿਚ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਬੈਂਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 354(3) ਵਿਚ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ 1973 ਕੋਡ ਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਤਲ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ, ਉਮਰ ਕੈਦ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ, ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ, ਅਤੇ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਮਾਣ-ਮਰਿਆਦਾ ਲਈ ਅਸਲ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਚਿੰਤਾ ਦਿਖਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜਾਨ ਲੈਣ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। "ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ" ਅਤੇ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਨਾਂ" ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਕਲਪਕ ਵਿਕਲਪ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

101. ਰਾਜੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ (ਸੁਪਰਾ) 'ਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋ ਬੇਸਹਾਰਾ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਿਨਾਉਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਇਹ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਮਰ ਕੈਦ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਸੀ ਅਤੇ

ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸਿਰਫ "ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ" ਅਤੇ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਨਾਂ" ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

102. ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ (Cr.P.C.) ਦੀ ਧਾਰਾ 235, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ:-

"235. ਬਰੀ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ।—(1) ਦਲੀਲਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨੁਕਤੇ (ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ) ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੱਜ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦੇਵੇਗਾ।

(2) ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੱਜ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਧਾਰਾ 360 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣੇਗਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਏਗਾ।

103. ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 (2) ਸਿਰਫ਼ ਰਸਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਭਗਵਤੀ ਜੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ3 .
"2. .....ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਹ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ, ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਜਾਂ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਬਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ "ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ"। ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ।

3. ਸੈਕਸ਼ਨ 235(2) ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਵੀਂ ਵਿਵਸਥਾ ਪੈਨੋਲੋਜੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਧੁਨਿਕ ਰੁਝਾਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਤਹਿਤ, ਦੋਸ਼ੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਜੋ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਹਿਸ ਖਤਮ ਹੋਣ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਪੜਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸਮੱਗਰੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੀ ਪਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇਣੀਆਂ ਪਈਆਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਇਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੜਾਅ ਹੈ- ਜਿੰਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ-ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਤੀਜੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਢੁਕਵੀਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਧਿਆਨ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

.....ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਸਜ਼ਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਕਾਂ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੁਰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਹਾਲਾਤ-ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਵਿਗੜਨ ਵਾਲੇ- ਜੁਰਮ ਦੀ, ਪੂਰਵ ਅਪਰਾਧਿਕ ਰਿਕਾਰਡ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਅਪਰਾਧੀ ਦਾ, ਉਮਰ ਅਪਰਾਧੀ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧੀ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ, ਸਿੱਖਿਆ, ਘਰੇਲੂ ਜੀਵਨ, ਸੰਜਮ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧੀ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ, 'ਅਪਰਾਧੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ, ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਇਲਾਜ ਜਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਅਪਰਾਧੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਰੋਕਥਾਮ ਲਈ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਕਾਰਕ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਢੁਕਵੀਂ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ, ਇਸ

ਮੰਤਵ ਲਈ, ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਪੜਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ 'ਤੇ ਅਸਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਕਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਓ।

4. ... ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ, ਸਾਰੇ ਅਰਥਾਂ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕ ਵਿਹਲੀ ਰਸਮ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਧਿਰਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਫ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਬੇਨਤੀਆਂ ਸੁਣਨ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਰਹੇਗੀ। ਦੋਸ਼ੀ, ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਕਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮੱਗਰੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ।

104. ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਭਗਵਤੀ, ਜੇ. ਨੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਢੁਕਵੀਂ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਲਈ, ਧਾਰਾ 235(2) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।

105. ਡਗਦੂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ 4 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ (ਸੁਪਰਾ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 235 (2) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਅੱਖਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੰਦਰਚੂੜ, ਜੇ. ਆਯੋਜਿਤ:-

"79. ... ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ, ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ 'ਤੇ, ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ, ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਕੇ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਮੌਕਾ ਅਸਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਸਾਰਾ ਡਾਟਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ

ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਜ਼ਬਾਨੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ, ਉਚਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅੰਕੜੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ, ਸ਼ਾਇਦ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

106. ਮਾਛੀ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ 5 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ:-

“38. ... (iv) ਵਧਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਤੁਲਨ ਸ਼ੀਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਭਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਲਪ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਧਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਹੀ ਸੰਤੁਲਨ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। "

107. ਸੰਤੋਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਸਤੀਸ਼ਭੂਸ਼ਣ ਬਰਿਆਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ 6 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ:-

“157. ਅਨੁਪਾਤ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ, ਜੋ ਕਿ ਆਧਾਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ, ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਤਰਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋਸ਼ੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ, ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 354(3) 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ

ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਕੇਸ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਰਲੱਭ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

158. ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਰਨ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 354(3) ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਨੁਪਾਤ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਆਮ ਨਿਯਮ, ਇਸ ਲਈ, ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 21 ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਛੀ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 354(3) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

159. ਭਾਵੇਂ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਕੇਸ "ਦੁਰਲੱਭ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਰਲੱਭ" ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚੀਬੱਧ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਪੁਨਰਵਾਸ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਹੱਤਵ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ, ਰਾਜ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਅਨੁਪਾਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

162. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਅਤੇ ਤਰੀਕਾ ਘਿਣਾਉਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਤਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਘਿਨਾਉਣਾ ਅਤੇ ਘਿਨਾਉਣਾ ਕੇਸ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਫ਼ਰ ਤੈਅ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਤਰੀਕਾ ਹੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਨੂੰ "ਦੁਰਲੱਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ" ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਈ ਹੋਰ ਕਾਰਕਾਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।

108. ਅਜੈ ਪੰਡਿਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ:-

"47. ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਹੈ, ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਅਤੇ ਫ਼ਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰੇ ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਧਾਰੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਹਨਾਂ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਹੀ ਪਰਿਪੇਖ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਧਾਰਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਘੋਰ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। 235(2) ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ.

109. ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ:-

"22. "ਦੁਲੱਭ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਰਲੱਭ" ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਦੋ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਪਹਿਲੂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਦੁਲੱਭ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਰਲੱਭ" ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਜਦੋਂ ਵਿਕਲਪਕ ਵਿਕਲਪ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਖਰੀ ਉਪਾਅ ਵਜੋਂ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ, ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਬਦਲਵੀਂ ਸਜ਼ਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

23. ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡਿਗਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰੋਧ, ਪੁਨਰਵਾਸ ਅਤੇ ਬਦਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ. ਪਰ ਇਹ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਨਰਵਾਸ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਲੱਖਣ ਹੈ। ਇਹ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਬੁਝਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਵ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਜੀਵਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ,

ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ. "ਦੁਲੱਭ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਰਲੱਭ" ਸ਼ਬਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਬਦਲਵੀਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸ ਅੰਤਰ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸੰਬੰਧਤ ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਮਰ ਕੈਦ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਅਰਥ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, "ਦੁਰਲੱਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ" ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਪੁਨਰਵਾਸ ਯੋਜਨਾ ਲਈ ਯੋਗ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

110. ਪੰਚੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂ.ਪੀ. 9 ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ: -

"20. ... ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁੱਢੇ ਅਤੇ ਕੋਮਲ ਉਮਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਤਲਾਂ ਵਿਚ ਬੇਰਹਿਮੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਕਤਲੇਆਮ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹਲਕਾ ਪੱਖ ਨਾ ਦਿਖਾਵੇ ਪਰ ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਤਲਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਜਾਂ ਖਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਕੇਸ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ 'ਦੁਰਲਭ ਦੁਰਲੱਭ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।

111. ਬੰਟੂ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ਼ ਐਮ.ਪੀ.10 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪਿਛੋਕੜ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਮਾਜ ਲਈ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਘਿਨਾਉਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"8. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਦਿਨ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਉਮਰ 22 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਘਿਨਾਉਣੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ, ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਨੱਕ ਦੀ ਨੱਕ ਵੱਢਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਰੌਲਾ ਨਾ ਪਾਵੇ। ਮੌਤ, ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੁਰਘਟਨਾ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਰਿਕਾਰਡ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਮਾਜ ਲਈ ਗੰਭੀਰ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕਾਰਾ ਘਿਨੌਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਦੁਰਲੱਭ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚੋਂ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।" (ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜ਼ੋਰ)

112. ਅਮਿਤ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ 11 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਾਜ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਖੋਜ (ਪੈਰਾ 10) ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

"10. ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਵਾਕ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਹੈ, ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 20 ਸਾਲ ਸੀ; ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ; ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਾਜ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੁਰਮ ਸਖ਼ਤ ਨਿੰਦਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਿਨਾਉਣੇ ਅਪਰਾਧ ਹੈ, ਪਰ ਕੇਸ ਦੇ ਸੰਚਤ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਦੁਰਲੱਭ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ....."

113. ਰਾਹੁਲ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ 12 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਬਾਰੇ ਜੇਲ੍ਹ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨਰੀ ਅਫ਼ਸਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ:-

"4. ਅਸੀਂ ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਿਨਾਉਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 24 ਸਾਲ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ 27-11-1999 ਤੋਂ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨਰੀ ਅਫ਼ਸਰ ਜਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਬਣੇਗਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

114. ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੁਰਿੰਦਰ ਪਾਲ ਸ਼ਿਵਬਾਲਕਪਾਲ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ 13 ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਕ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ:

“13. ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ "ਬਹੁਤ ਦੁਰਲੱਭ ਕੇਸ" ਹੈ; ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ "ਬਹੁਤ ਦੁਰਲੱਭ ਕੇਸ" ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਉਮਰ 36 ਸਾਲ ਸੀ ਅਤੇ

ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਯੂ.ਪੀ. ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਸੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜ ਲਈ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

115. ਮੁਕੇਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਐਨਸੀਟੀ) ਅਤੇ ਹੋਰ 14 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ। ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ.

116. ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 235(2) ਅਧੀਨ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸਿਰਫ 'ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਹੋਣ' ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੁਰਮ ਦਾ ਕੋਈ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਕੀਲ ਵਾਘਾਚਡ੍ਡੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ 53 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਨਰਮੀ ਦਿਖਾਈ ਜਾਵੇ"।

117. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਮੂਲੀ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸਪੈਸ਼ਲ ਪਬਲਿਕ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੁਰਮ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਟੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

118. ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਯਾਨੀ ਰਾਜੇਂਦਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਰਾਓ ਵਾਸਨਿਕ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ 15 ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ। ਮਨਾਨ @ ਅਬਦੁਲ ਮੰਨਾਨ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ 16 . ਦੋਵਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਸਾਨੀ ਕਰਦਿਆਂ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ 'ਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

119. ਹਾਰੂ ਘੋਸ਼ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ 17 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਸੂਰ ਦੇ ਦੋ ਬੇਸਹਾਰਾ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਕਤਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਦਲਦੇ ਸਮੇਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ:-

"i. ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪੂਰਵ-ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ;

ii. ਐਕਟ ਪਲ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ 'ਤੇ ਸੀ;

iii. ਮੁਲਜ਼ਮ ਕਿਸੇ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਲੈਸ ਨਹੀਂ ਸੀ;

iv. ਇਹ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਘਰ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸ ਗੱਲ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੜਕੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ; ਅਤੇ

v. ਜਿਸ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖੁਦ ਦੋ ਨਾਬਾਲਗ ਬੱਚੇ ਸਨ।"

120. ਹਾਰੂ ਘੋਸ਼ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, “....ਜਿਸ ਜ਼ਾਲਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗ ਕੱਟਣ ਦੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਬਣੋ। ”

121. ਲਹਿਣਾ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ 18 ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਜੁਰਮ ਕਾਰਨ ਤਿੰਨ ਜਾਨਾਂ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਕੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਿਨਾਉਣੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। , ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਕਟ ਬੇਰਹਿਮ ਸੀ।

122. ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪਰਾਧ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਸੀ। ਪੀੜਤ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ।

123. ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 299 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ। ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ, ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੋਸ਼ੀ ਹੱਤਿਆ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦਾ ਹੈ।

124. ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੱਡੇ ਗਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਕਤਲ ਕਤਲ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕੰਮ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋਈ ਹੈ (i) ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ (ii) ਜੇਕਰ ਇਹ ਹੈ ਅਜਿਹਾ ਸਰੀਰਕ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਰਾਧੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ (iii) ਜੇਕਰ ਇਹ ਕੰਮ ਕਿਸੇ

ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਮਾਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਧਾਰਣ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ (iv) ਜੇਕਰ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੰਨਾ ਤੁਰੰਤ ਖਤਰਨਾਕ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੌਤ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਦੇ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਹੋਵੇ।

125. ਇੱਕ ਪਰਿਪੱਕ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮਰ ਦੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਬਲਾਤਕਾਰ ਖਤਰਨਾਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

126. ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤ ਦੀ ਮੌਤ ਕਿਸੇ ਭੜਕਾਹਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਅਚਾਨਕ ਉਕਸਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮੁਲਜ਼ਮ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਨੇਕ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਨਿੱਜੀ ਬਚਾਅ ਦੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਹੋਰ। ਮੌਤ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭੜਕਾਹਟ ਦੇ ਹੋਈ ਹੈ।

127. ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਾਬਾਲਗ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਸੀ।

128. ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-1, ਡਾ. ਭੂਸ਼ਨ ਜੈਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਮ ਘੁੱਟਣ, ਸਿਰ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਜਿਨਸੀ ਹਮਲੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ

ਸੀ। ਡਾ: ਭੂਸ਼ਨ ਜੈਨ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ 5 ਸੱਟਾਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਿਨਸੀ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਵ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਨ।

129. ਲਗਭਗ 50 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਆਦਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਿਨਸੀ ਹਮਲੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਜਾਂ ਹਾਲਾਤੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਸੀ।

130. ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡਾ. ਭੂਸ਼ਨ ਜੈਨ ਦੀ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਕੇ ਸੋਧਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ।

131. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ 5 ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਝੰਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਹਿਸ਼ੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਤਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੋਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕੰਮ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਦੁਰਲੱਭ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਰਲੱਭ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਚਨ ਸਿੰਘ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

132. 2013 ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਸੀਆਰਐਲ) ਨੰਬਰ 306-307 (ਰਾਜੇਂਦਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਰਾਓ ਵਾਸਨਿਕ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ) ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਹੱਤਿਆ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਹ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਦੁਰਲੱਭ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

133. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਉਮਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ।

134. ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਉਮਰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਦਾਰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਾਲਾਤੀ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

135. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਸਬੂਤ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.-18, ਆਸ਼ਾ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੁਰਮ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਉਦੋਂ ਵੀ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੋਵੇ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਕੇਸ ਦੁਰਲੱਭ ਦੇ ਦੁਰਲੱਭ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਜਾਂ ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

136. ਰਾਜੇਂਦਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਰਾਓ ਵਾਸਨਿਕ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 2013 ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਸੀਆਰਐਲ) ਨੰਬਰ 306-307 ਵਿੱਚ ਤਰਕ ਦੇ ਸਮਾਨਤਾ 'ਤੇ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਦੁਰਲੱਭ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ

ਹੋਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਰਮੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜੋ 53 ਸਾਲ ਸੀ।

137. ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਘਟਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਹਾਇਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮਾਜ ਸੇਵਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

138. ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੌਤ ਦੀ ਅਤਿ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਮਾਜ ਲਈ ਖਤਰਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

139. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਗਦੂ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੁੱਦੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੱਥ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

140. ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 235(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

141. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਦਗਦੂ (ਸੁਪਰਾ) ਅਤੇ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੀਆਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 235 (2) ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਅਸਲ, ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਸਾਰਥਕ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। .ਪੀ.ਸੀ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

142. ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਬੱਚੀ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਕਤਲ ਬਿਲਕੁਲ ਘਿਨਾਉਣੇ ਅਤੇ ਵਹਿਸ਼ੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਰਲੱਭ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।
143. ਮੁੱਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂ.ਪੀ.19 ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੈਦ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੈਦ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੋਵੇਗੀ।"

144. ਭਾਵੇਂ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੀ ਕੈਦ ਹੈ, ਪਰ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ 14 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦੀ ਕੈਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੋਟ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਘਿਨਾਉਣੇ, ਵਿਦਰੋਹੀ, ਘਿਣਾਉਣੇ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੇ

ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕੱਟਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

145. ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਜੀਵਨ ਤੱਕ ਉਸ ਕੈਦ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਵਾਂਗੇ ਜੋ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ. ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇੱਥੇ "ਉਮਰ ਕੈਦ" ਭਾਵ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਜੀਵਨ ਲਈ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਲਪਨਾ ਕੇ. ਤ੍ਰਿਪਾਠੀ

ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Tarun Mehra

Advocate